

Pańskiego”. Kiedyś w grobie umieszczano Krzyż lub samą rzeźbę Ukrzyżowanego, obecnie jest w nim wystawiony Najświętszy Sakrament w monstrancji okrytej przezroczystym welonem, na pamiątkę tego, że ciało Pana Jezusa spowijał w grobie całun.

Z daru łaski Bożej i jako owoc kontemplacji Chrystusa cierpiącego, niemiecka zakonница augustianka bł. Anna Katarzyna Emmerich (1774-1824) dostąpiła wyjątkowych objawień dotyczących Męki i Śmierci Pana Jezusa. Wizje tej mistyczki i stygmatyczki, które do dzisiaj głęboko poruszają wielu, spisał Klemens Brentano. Stały się też one podstawą scenariusza filmu „Pasja” Mela Gibsona.

Wielka Sobota - dzień ciszy i skupienia, w którym trwamy przy Grobie Pańskim rozważając Mękę i Śmierć Pana Jezusa oraz Jego zstąpienie do otchłani (w j. polskim „zstał do piekieł”) – czyli do krainy zmarłych sprawiedliwych, którzy czekali na Odkupiciela. W Wielką Sobotę Kościół powstrzymuje się od sprawowania Ofiary Eucharystycznej, a uroczysta wieczorna liturgia należy już do obchodów uroczystości Zmartwychwstania Pańskiego. Zgodnie z naszą piękną, chrześcijańską tradycją, w Wielką Sobotę poświęcamy pokarmy do spożywania w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego.

Wigilia Paschalna w Wielką Noc Zmartwychwstania Pańskiego – chociaż rozpoczyna się ona w ostatnich godzinach Wielkiej Soboty, treścią należy już do liturgii Niedzieli Zmartwychwstania; przez tę bogatą w znaki i symbole liturgię rozpoczynamy świętowanie tajemnicy Zmartwychwstania Pana. Wyśpiewamy podczas niej „Chwała na wysokości Bogu” i radosne „Alleluja!” Liturgia ta jest punktem kulminacyjnym Świętego Triduum Paschalnego i składa się ona z czterech części: obrzędu światła, Liturgii Słowa, Liturgii chrzcielnej (odnawiamy wtedy przyrzeczenia złożone na chrzcie św.) i Liturgii Eucharystycznej.

Przez wiele wieków Wielki Czwartek, Wielki Piątek i Wielka Sobota były obchodzone jako święta uroczyste. Z powodu zmieniających się warunków życia społecznego od 1642 r. stały się dniami roboczymi. Chciejmy jednak dzisiaj tak przeżywać ten wyjątkowy czas Triduum Sacrum, aby stał się on umocnieniem naszej wiary, nowym światłem nadziei i by nasze serca bardziej rozpały się miłością ku Chrystusowi.

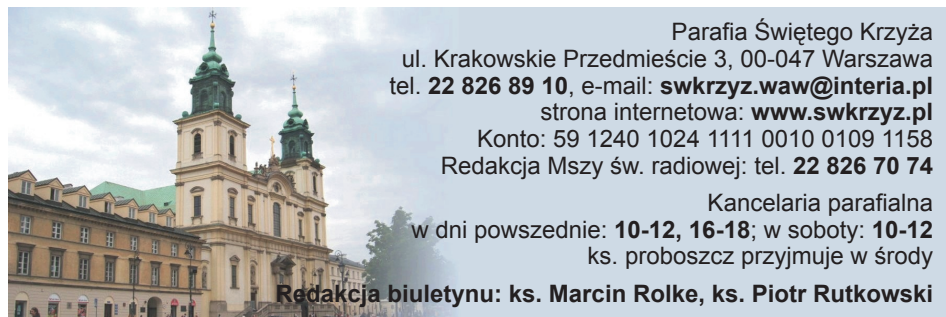
TRIDUUM PASCHALNE W BAZYLICE ŚWIĘTEGO KRZYŻA

WIELKI CZWARTEK – Msza Wieczery Pańskiej – godz. 18.00

WIELKI PIĄTEK – Droga krzyżowa – godz. 10.00;

Liturgia ku czci Męki Pańskiej – godz. 18.00

WIELKA SOBOTA – Liturgia Wigilii Paschalnej – godz. 20.00

Parafia Świętego Krzyża
ul. Krakowskie Przedmieście 3, 00-047 Warszawa
tel. 22 826 89 10, e-mail: swkrzyz.waw@interia.pl
strona internetowa: www.swkrzyz.pl
Konto: 59 1240 1024 1111 0010 0109 1158
Redakcja Mszy św. radiowej: tel. 22 826 70 74

Kancelaria parafialna
w dni powszednie: 10-12, 16-18; w soboty: 10-12
ks. proboszcz przyjmuje w środy

Redakcja biuletynu: ks. Marcin Rolke, ks. Piotr Rutkowski

BIULETYN PARAFIALNY

SURSUM CORDA

Parafii Świętego Krzyża w Warszawie
prowadzonej przez Księży Misjonarzy św. Wincentego a Paulo
od roku 1653

Niedziela, 25 marca 2018

Niedziela Palmowa czyli Niedziela Męki Pańskiej

Tydzień poprzedzający uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego nazywamy Wielkim Tygodniem, ponieważ przeżywamy w nim pamiątkę największych tajemnic naszego odkupienia: Wieczernika, Męki i Śmierci krzyżowej oraz Zmartwychwstania Pana Jezusa. Bardzo znamienita jest modlitwa mszalna z soboty przed Niedzielą Męki Pańskiej – a więc u progu Wielkiego Tygodnia: „Boże, Ty zawsze działałeś dla zbawienia ludzi, teraz jednak hojniej udzielasz łaski Twojemu ludowi, wejrzyj na wszystkich, których wybrałeś i udziel swojej pomocy katechumenom i ochrzczonym”. W tych wyjątkowych dniach rozpoczynającego się tygodnia, a zwłaszcza uczestnicząc w Świętym Triduum Paschalnym, możemy otrzymać obfitość Bożych darów.

Niedziela Palmowa łączy zapowiedź królewskiego triumfu Chrystusa i orędzie Męki Zbawiciela. Procesja wskazuje na cel i owoc ofiary Pana Jezusa – a jest nim zwycięstwo nad szatanem, grzechem i śmiercią, a drogą do chwały Zmartwychwstania jest przejście przez Mękę i Krzyż.

Procesja z palmami jest wspomnieniem wydarzenia opisanego przez wszystkich czterech Ewangelistów – triumfalnego wjazdu Pana Jezusa do świętego miasta Jeruzalem. Dzisiejsza procesja powstała w IV w. w Jerozolimie. Chrześcijanie gromadzili się na Górze Oliwnej i po odczytaniu fragmentu Ewangelii opowiadającej o wjeździe Pana Jezusa do Jerozolimy, udawali się w uroczystej procesji do kościoła Zmartwych-

Msze święte w niedziele: 6, 7.30, 9 (radiowa), 10.30* (dla przedszkolaków), 10.30 (dla dzieci), 11.45 (suma), 13, 16, 19, 19* (dla studentów);
w dni powszednie: 6, 7, 7.30**, 8, 9, 12, 16.30**, 17**, 18, 19**

Spowiedź w niedziele: podczas każdej Mszy św.; w dni powszednie: 6 - 12, 17 - 19.30, w I piątek miesiąca: 6 - 12, 15.30 - 19.30

Adoracja Najświętszego Sakramentu od poniedziałku do piątku: 9.30 - 16.30**

(oznaczenia miejsc: * w dolnym kościele, ** w kaplicy Matki Bożej Częstochowskiej)

wstania Pańskiego. Ze względu na najdawniejsze pochodzenie i symbolikę uważa się tę procesję za pierwowzór wszystkich procesji. Nasze uczestnictwo w liturgii Niedzieli Palmowej powinno wyrażać uznanie, że to w Chrystusie jest zbawienie wszystkich narodów świata i że to On jest naszym jedynym Panem i Królem. Pan Jezus wjeżdża do Jerozolimy jako Król, ale cichy i pokorny, wjeżdża na osłędzie. Dobrze wiedział, że tłumy wiwatujących zwrócą się niebawem przeciw Niemu, że opuszczą Go uczniowie. Jego siła i moc jest innego rodzaju – ma swoje źródło w Bogu: w mocy Ducha i sile miłości, a Jego królestwo „nie jest z tego świata” (por. J 18,36), choć ma się w tym świecie szerzyć.

W Rzymie, przyjmując zwyczaj procesji upamiętniającej wjazd Pana Jezusa do Jerozolimy, dodano do niej poświęcenie palm. Wiosenne gałązki ukazujące odradzającą się przyrodę, symbolizowały zwycięstwo życia nad śmiercią. Z racji różnic klimatycznych, palmy w Polsce zastępują najczęściej gałązki wierzbowe z baziami. Polskie wierzby są mocno wpisane w nasz ojczysty krajobraz i są specyficznym drzewem o bardzo dużej żywotności; wierzby nie można zabić, wciąż się odradza jak życie. Poszczególne rejony Polski mają swoje własne tradycje w robieniu i ozdabianiu palm: kwiatami, barwinkiem, cisem, sitowiem, wstążkami i symbolami religijnymi. Poświęcone palmy powinny być przechowywane w domach z należnym szacunkiem i przypominać nam o naszej przynależności do Chrystusa Króla. W czasie Mszy św., Liturgia Słowa, a zwłaszcza odczytywany opis Męki Pańskiej, ukazuje nam uniesienie i zbawcze dla nas posłuszeństwo Chrystusa aż do śmierci krzyżowej, a zarazem ogłasza Jego wywyższenie przez Boga Ojca.

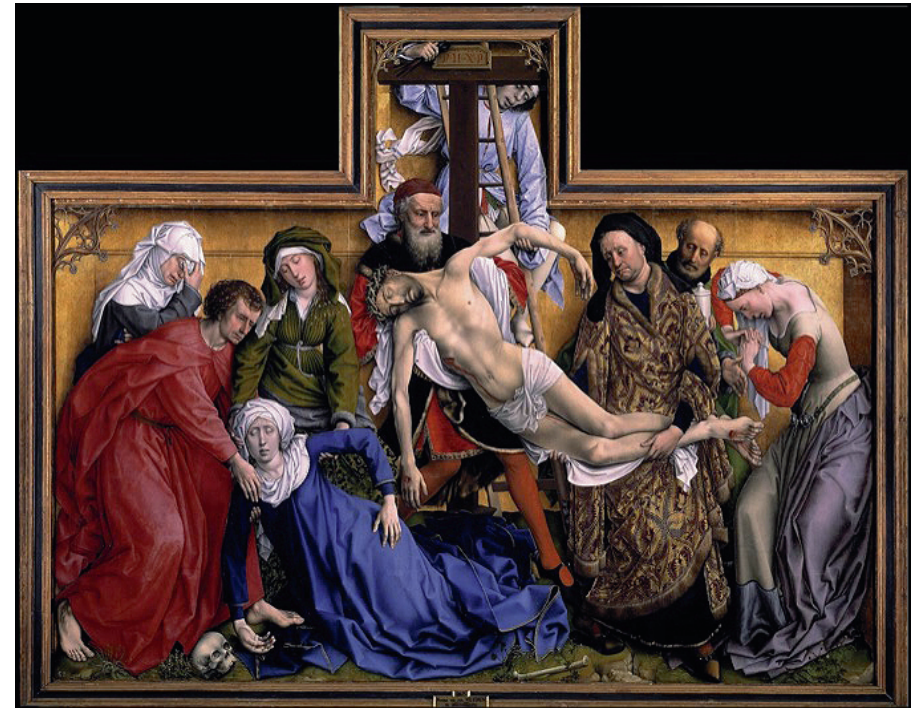
Liturgia Świętego Triduum Paschalnego w swoim zasadniczym kształcie ma bardzo długi rodowód sięgający pierwszych wieków Kościoła. Warto tu przywołać „Itinerarium Egerii”. Egeria, urodzona w Galicji (płn. Hiszpania) w IV w., była kobietą wykształconą, pobożną i bogatą. W latach 381-384 odbyła pielgrzymkę do miejsc świętych na Bliski Wschód. Pozostawiła szczegółowy opis podróży i w tym dziełku o dużym znaczeniu znajdujemy też dokładny opis liturgii jerozolimskiej w Wielkim Tygodniu. Liturgia ta miała charakter historyczny, bo poszczególne nabożeństwa odprawiano w miejscach, w których odbyło się dane wydarzenie i tam też odczytywano odpowiednie fragmenty Pisma Świętego. Wielki Tydzień jerozolimski był wypełniony wieloma modlitwami, postami, długimi procesjami i czuwaniami nocnymi. Szczególnie poruszający jest m.in. opis uczczenia fragmentu „świętego drzewa krzyża”, co miało miejsce na Golgocie, pod przewodnictwem biskupa; był to czas posługi wielkiego biskupa, wybitnego Ojca Kościoła – św. Cyryla Jerozolimskiego (†387 r.).

Wielki Czwartek – w pierwszych wiekach Kościoła odprawiano tego dnia trzy Msze św. Pierwsza łączyła się z obrzędem pojednania publicznych pokutników, druga z poświęceniem olejów świętych i trzecia, którą odprawiano na pamiątkę Ostatniej Wieczery. Z biegiem wieków zaniknął zwyczaj publicznej pokuty za szczególnie ciężkie grzechy i zaniechano też obrzędu pojednania pokutników (który był wzruszający). Natomiast w katedrach biskupich, pod przewodnictwem pasterza diecezji, wraz z kapłanami, jest sprawowana Msza św. Krzyżma, podczas której zostają poświęcone: Krzyżmo święte, oleje: chorych i katechumenów. W czasie tej uroczystej liturgii ma także miejsce odnowienie przyrzeczeń kapłańskich.

Wieczorna Msza Święta Wieczery Pańskiej rozpoczyna już Święte Triduum Paschalne, które stanowi punkt szczytowy całego roku liturgicznego. W czasie tej wyjątkowej Eucharystii składamy Zbawicielowi gorące dziękczynienie za Najświętszy Sakrament i nierozdzielnie z nim złączony sakrament kapłaństwa. Obrzęd umycia nóg, którego dokonuje kapłan wybranym osobom, jest pamiątką gestu uczynionego przez Pana Jezusa w Wieczerniku wobec Apostołów, jest niezwykle wymowną ilustracją największego, nowego przykazania miłości, o którym słowem i czynem uczył Pan

Jezus i które nam zostawił. Na zakończenie liturgii Najświętszy Sakrament zostaje przeniesiony do ołtarza adoracji – tzw. „Ciemnicy”; mamy towarzyszyć Zbawicielowi w Jego modlitwie w Ogrójcu oraz rozpamiętywać Jego zdradzieckie pojmanie oraz pierwsze przesłuchanie.

Wielki Piątek - Kościół tego dnia, w którym umarł Chrystus na Krzyżu, wstrzymuje się od odprawiania ofiary bezkrwawej – czyli Mszy św., a jest odprawiana uroczysta Liturgia ku czci Męki Pańskiej, której forma sięga starożytności chrześcijańskiej. Liturgia tego wyjątkowego dnia (obowiązuje też post ścisły!) składa się z czterech części: Liturgii Słowa z odczytaniem Męki Pańskiej wg Ewangelisty św. Jana, adoracji Krzyża, Komunii św. i przeniesienia Najświętszego Sakramentu do Grobu Pańskiego. Tego dnia wielbimy Zbawiciela, który odkupił nas przez ofiarę krzyżową. Krzyż Chrystusa stał się dla nas drzewem życia! I jest naszą „jedyną nadzieją”.

Św. Leon Wielki, papież (†461) w „Kazaniu o Męce Pańskiej” mówił: „(...) krzyż Twój jest źródłem wszelkich błogosławieństw i przyczyną wszystkich łask (...) istnieje jedna ofiara w miejsce wszelkich innych”. Adorując w Wielki Piątek święty znak naszego zbawienia – Chrystusowy Krzyż – miejmy świadomość, że ofiara krzyżowa Jezusa Chrystusa jest jedyna, zbawcza i że żadnej innej już nie będzie, bo nie jest potrzebna, ponieważ przez tę, która się dokonała Chrystus nas odkupił, usprawiedliwił. Ta ofiara krzyżowa naszego Pana ma moc! Tak wyrażnie mocy Ukrzyżowanego doświadczył już jeden z łotrów, którzy byli wtedy też ukrzyżowani na Kalwarii. Uwierzył w Chrystusa, nawrócił się i otrzymał przebaczenie oraz obietnicę rajy (por. Łk 23,39-43). Krzyż, który dla innych był zgorzeźleniem, jemu przyniósł zbawienie (Dobry Łotr – św. Dyzma – wg apokryfów). Na zakończenie liturgii wielkopiątkowej Najświętszy Sakrament przenoszony jest do „Grobu